

ВІДПОВІМО ДІЛОМ — ГОВОРЯТЬ ТРУДІВНИКИ СЕЛА

Радгосп «Рогачевський» — велике овочівницьке і картопляське господарство одно в передових у Підмосков'ї. Врожай овочів тут у минулому році становив 353 центнери з гектара, картоплі — 185 центнерів, зерна — 39 центнерів з гектара. По основних культурах — рослинництві, зерну, картоплі й овочах — завдання п'яти років уже виконано.

І все ж резерви, які є у радгоспі, дають можливість ще вище підняти рівень виробництва, підвищити його ефективність.

З великою заінтересованістю обговорили працівники господарства лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві».

Ділом відповісти на лист ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ — такий був лейтмотив усіх ристувань.

Учасники зборів взяли зобов'язання, спрямовані на повніше використання резервів виробництва і посилення режиму економії.

Збори, присвячені обговоренню листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ, проходили у ці дні в багатьох колгоспах і радгоспах країни. Вони дають могутній поштовх ініціативі, пошукові раціональних способів господарювання, сучасних методів організації праці.

(ТАРС).

РАПОРТ ЧЕСТІ

Рахунок добрих справ комсомольців і молоді Компаніївського району в дні Ленінської вахти почався з комплектації комсомольсько-молодіжних механізованих ланок по вирощуванню кукурудзи. Їх уже дев'ять: в колгоспі імені Ілліча, імені Леніна, імені Кірова, імені Фрунзе, імені Жданова, імені Чапаєва та в колгоспі «Україна». Юнаки й дівчата колгоспу імені Чапаєва вирішили взяти під свій контроль всі посівні площі кукурудзи. Тут створено три механізовані ланки. Одну з них очолила делегатка XXI з'їзду ЛКСМУ Олександра Непокрита. Зараз члени ланки закінчують ремонт своїх «МТЗ-5». А вже незабаром сіяти.

Досвідчені хлібороби очолили в цьому році комсомольсько-молодіжні механізовані ланки. Тракториста Михайла Пригоду з колгоспу «Україна» можна назвати ланковим-ветераном: йому дружина довірливо керувати — далекою. Хлопці з ланки Михайла незабаром закінчать ремонт своїх тракторів та прикритих машин. Прикладом для них і тут служить ланковий: його трактор готовий вийти в поле ще з середини лютого.

**ДАВАЙ
СТО
УДАРИХ
ДНІВ!**

Щодня в райком комсомолу надходять відомості про участь комсомольців в ремонтних роботах сільськогосподарської техніки.

Делегат III Всесоюзного з'їзду колгоспників комсомольців Василь Марченко з колгоспу «Більшовик» в минулому році на тракторі «Т-74» виробив 1122 гектари умовної оранки і зекономив 200 кілограмів пального. В ювілейному році молодий механізатор готується перевершити попередні трудові успіхи. Він один із перших в районі закінчив ремонт свого трактора і закріплений за ним сільськогосподарський інвентар.

Головна турбота сільської молоді в ці дні — доля врожаю ювілейного року. Та є й інші не менш важливі справи в житті комсомолів району. Справа честі, патріотичної зрілості кожного юнака і дівчини.

26 січня з колгоспів і шкіл Компаніївського району вирушила колони вантажних машин з металоломом. 16 комсомольських організації зібрали 27 тонн 660 кілограмів металевого брухту всього за півтора тижня. Своєрідний рекорд встановили тоді юнаки і дівчата колгоспу «Україна». Вони здали на базу «Укрторчормет» 3530 кілограмів металолому. Лише на 30 кілограмів менше зібрали в колгоспі імені Дзержинського.

Свої рекорди і в шкільній молоді. Губківська середня школа збрала 2410 кілограмів металолому, Червоноверська — 2 тонни, Петрівська восьмилітня — 1900 кілограмів. Одержані кошти комсомольці, молодь і піонери вирішили використати для закладки пам'ятника загиблим юним героям-ленінцям Компаніївського району. Ця справа теж в рахунок 100-денної вахти юнаків і дівчат Компаніївського району.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
смт. Компаніївка.

Коли олександрійські гірники шахти 3-біс рапортують про свої здобутки, то неодмінно до списку молодих виробничників свого колективу заносять його ім'я, ім'я кращого електрослюсаря шахти Миколи Кривченка. Адже в тому, що нагора йде надпланове паливо, в значній мірі заслуга і Миколи.

Ініціатива, взаємопомічність — помітні риси характеру цього комсомольця. І не помилилися ком-

делегати
комсомольських
з'їздів

сомольці шахти, обираючи Миколу своїм ватажком. А незабаром Микола Кривченко представлятиме комсомол Кіровоградської області на XVI з'їзді ВЛКСМ.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Електродільниця в дії

ЗАПОРІЖЖЯ, 9 березня. (РАТАУ). Почався регулярний рух електропоїзда на двоколійній 110-кілометровій електрифікованій дільниці Запоріжжя — Мелітополь. Виконано великий обсяг робіт по реконструкції розташованих тут станцій. Здійснено автоблокування і централізацію стрілок.

Тепер електрифікується залізнична дільниця Мелітополь — Сімферополь. Із завершенням цих робіт у нинішньому році від Москви до Сімферополя ходитимуть електропоїзди.

П'ЯТИРІЧКА ГРАФІТНИКІВ

препаратів, зокрема — водяного. Вперше в графітній промисловості країни на підприємстві освоєно технологію експлуатації центрифуг нових марок. Весь колектив — від рядового робітника до інженера — перебуває в постійній творчій пошуку. Інші тут розробляються нові досконалі методи очистки графі-

та завжди великий не тільки в нашій країні, а й за рубежом. Окремі партії графіту ідриваються в країні соціалістичної співдружності — Німечку, Демократичну Республіку, Болгарію, Чехословаччину, Угорщину. Багато графіту закуповує Японія, надходять замовлення англійських фірм. Відправляється графіт і в Об'єднану Арабську Республіку, в Італію та ряд інших країн.

Коллектив Завалівського графітного комбінату в першій половині цього року справився з п'ятирічною програмою по реалізації продукції. За цей час країна одержала майже 130 тисяч тонн графіту, собівартість кожної тонни знизилася на 2,5 процента проти плану. Характерно, що за чотири попередні роки прирост реалізації продукції становив 62 проценти, більш як на половину зросли прибутки і на третину — продуктивність праці.

Коллектив передового в області підприємства ще раз переглянув свої можливості і на честь Ленінського ювілею вирішив до кінця року виробити додатково 32 тисячі тонн графіту, що дорівнює обсягу річної виробничої програми.

Коллектив передового в області підприємства ще раз переглянув свої можливості і на честь Ленінського ювілею вирішив до кінця року виробити додатково 32 тисячі тонн графіту, що дорівнює обсягу річної виробничої програми.

Росте і розвивається комбінат, розширює свої межі і молодіє робітниче селище. Його тепер не відірвати від великого міста. Лише за останні п'ять років у квартирах з усіма комунальними зручностями новоселя справили до п'ятисот сімей гірників. В селішні Палац культури на 430 місць, дитячий комбінат на 140 місць, школа, лікарня, розгалужена сітка магазинів, їдальня. Дальша забудова селища і розширення виробничої бази комбінату триватимуть і в наступні роки.

В. СЕРГІЄВ,
Гайворонський район.

НОВИНИ

СЕЛО ЗУСТРІЧАЄ СОЛДАТА

Анатолій Ісаєнко родом з села Турії Новоміргородського району. Нині він воїн Радянської Армії. За відмінну бойову і політичну підготовку командування військової частини надало йому відпустку.

Прийшовши в рідне село, солдат зустрівся з школярами і вчителями Туріянської восьмирічної школи, а в сільському клубі — з молоддю і літніми колгоспниками. Анатолій розповів землякам про солдатські будні, про життя і дружбу воїнів.

За час відпустки солдат познайомився з життям села. В цьому воїн помітив неабиякі зміни: на господарстві трьох комплексних бригад колгоспу «Прогрес» виростили нові господарські будівлі, з'явилася лінія електротрансформатора, нові торговельні точки й інші новобудови. Радують воїна і трудові успіхи творців, механізаторів, які на славу потрудилися у передювілейному році і старанно трудяться в нинішньому ювілейному році. Цими новинами, обідав Анатолій, поділяється з своїми товаришами, коли повернеться у військову частину.

І. СНИСАРЕНКО,
Новоміргородський район.

УСПІХИ ХАРЧОВИКІВ

Добра слава йде в Олександрійському міській харчкомбінаті про зміну Валентини Угрюмової з макаронного цеху. Завзято трудяться тут дівчата. За два місяці цього року вони виробили додатково до плану більше 10 тисяч кілограмів макаронних виробів.

Правофланговими змагання на честь Ленінського ювілею в Надії Гаркуша, Маргарита Коваленко, Марія Гирба, Тамара Заходь, Ганна Шерченко. Вони щодня виконують норми виробітку на 110—115 процентів.

ВИСОКА НАГОРОДА

Вуглекімікам заводу гірського вуску присуджено перекладний Червоний прапор Міністерства за ІІІ квартал минулого року. Таким чином, колектив заводу утримував цю високу відзнаку за ударний труд протягом року.

В загальні успіхи заводу вагому частку вносять молоді робітники підприємства. А вже тут майже половина.

В. КОЛЕСНИКОВ,
м. Олександрія.

І ПОЛІТЕЛИ ЛИСТИ...

Комсомольці села Мануйлівка Маловісківського району провели «Вогник». Серед гостей, запрошених до колгоспного Будинку культури, — колишні фронтовики, вояки-солдати допризовники.

Перед присутніми зі своїми спогадами виступив учасник громадянської та Великої Вітчизняної воєни — Олександр Захарович Підпригора — один із перших комуністів села. Багато цікавого знайшла для себе молодь в його розповіді.

Потім слово було надано комсомольцям. Володимир Коцар, який тільки-но прийшов з армії, закликав майбутніх воїнів відмінно служити Батьківщині. Допризовник Віктор Кудря закликав односельчан, що він і його товариші будуть вірні честі своїх батьків рідного села.

Кожному виступаючому самодіяльні митці колгоспу присвячували виступ: пісню, вірш, талець. Частина номерів була адресована землякам — військовослужбовцям. Незабаром останні дізнаються про це. І ось чому. Голова колгоспу Григорій Тимофійович Чабуа запропонував комсомольцям листуватися з воїнами-односельчанами. Ідея сподобалася, вже на сьогоднішній день у різні кінці країни полетіли листи.

В. ГРИЦЕЛЬ,
Маловісківський район.

НОВИНИ

ДОДАТКОВО 32 ТИСЯЧІ ТОНН ГРАФІТУ — ТАКЕ ЗАВДАННЯ НА ЧЕСТЬ ЮВІЛЕЮ

НОЧАМИ в тугіших краях по всьому небокраю мерехтять призматичні світлячки електричної заграви. Вони окреслюють контури річкових вулиць, струмки кварталів житлих будинок. У цьому робітничому селищі сучасного типу, що розкинулося по берегах Південного Бугу, живуть і трудяться гірники одного на Україні графітного комбінату. В надрах кар'єрів вони видобувають чудотвірний і рідкісний сріблястий порошок.

В дореволюційні часи село Завалівка нічим особливим не відзначалося від багатьох сусідніх поселень, розташованих навколо заштатного містечка Гайворонка. Узбювало і безпросвітна темрява, скособочені вгору в землю хатки під соломи'яними стріхами і малородючі клатки землі — таким був тодішній хутір, про який ходили всілякі легенди.

Село розташоване за крутими яругами і завалами на похилому березі негястої ріки. Навесне тому й дали йому назву — Завалівка. Не раз тут траплялися випадки, коли зліплені в низинах глинобитні хатки ніби провалювалися крізь землю. Забобонні селяни, природно, не могли зрозуміти, а тим більше пояснити таких дивовижних явищ. Вони вважали, що все це від нечистої сили, бо село стоїть, мовляв, на проклятому богом і людьми місці. Навесню так би й животіло селянство у темряві та нещасті, коли б не вітровий Великий Жовтень. Саме після громадянської війни, як твердять тутешні старожили, один мисливець із сусіднього села якось вирушив по південнобузькому узбережжю в бік Завалівки. Коли він підійшов до глибокого вищару, щойно відшумів сильний дощ. Стічні води ще більше розмили прірву. Погляд переходного раптом зупинився на

чорних блискучих брилах. Неужо срібло?

Та каміння виявилось крихким: воно легко розламувалось на дрібні грудочки із сріблястими блискітками. Про знахідку заговорили в окрузі, сповістили про неї вчехи мінералогів і послали їм зразки іскристих грудочок. А незабаром надійшли й відповіді: «Знайдено графіт».

Навесні 1928 року з Москви прибула геологічна партія. Розвідники надр виявили велике родовище. А ще через деякий час у цих місцях почалося будівництво рудника. Так це в першій п'ятирічці на місці колишнього глухого хутора виник графітний комбінат з робітничим селищем при ньому.

У повоєнні роки підприємство опанувало досконалою вітчизняною технікою і по виробку цінної сировини зайняло одне з провідних місць в Європі. Розробка запасів ведеться тут з допомогою потужних екскаваторів і гідромонторів.

КОЛЕКТИВ завалівських гірників планомірно впроваджує комплексну механізацію трудових процесів на базі сучасної досконалої техніки, освоєно передову технологію. Поряд із застосуванням нового устаткування, що надходить на комбінат у централізованому порядку, багато оригінальних механізмів конструюють і вводять у дію місцеві умільці. На початку грудня минулого року на комбінаті вперше в нашій країні одержано графітно-колюдий масляний препарат, який є цінним продуктом для хімічної, електро- і машинобудівної та скляної галузей промисловості. Винусу препарат освоєно у заводному достроковому в експлуатації напівпромисловому цеху. Тепер тут ведуться експерименти по дослідженню і проблемі випуску інших

препаратів, зокрема — водяного. Вперше в графітній промисловості країни на підприємстві освоєно технологію експлуатації центрифуг нових марок. Весь колектив — від рядового робітника до інженера — перебуває в постійній творчій пошуку. Інші тут розробляються нові досконалі методи очистки графі-

ної руди від зольних домішок. Одержано спектрачно чисті марки відколюдий порошку. Ці сорти знаходять чим далі ширше застосування в електронній і зокрема алмазній промисловості.

В металургії графіт використовується для покриття поверхні ливарних форм, щоб уберегти відлякки від пригорання до них формувальної землі. З чистого графіту виготовляють спеціальні електроди, дугові вуглі для прожекторів, кіноапаратів, ковальних контактів шток на електродвигунах, а також втулки і вкладиші для підшипників, поршневі кільця, різні змащувальні матеріали для машин, які працюють на важких режимах. Застосовується графіт і для таких поширених виробів, як олівці.

Попит на продукцію комбінату

Спогади про Леніна

Про зустріч з В. І. Леніним написано багато хвилюючих спогадів. Всі вони доповнюють новими рисами незабутній образ цієї великої і простої людини, яка зміла швидко знаходити шлях до серця і розуму співрозмовника, залишала незабутній слід на все життя.

І мені випало щастя бути одним з тих, хто бачив Володимира Ілліча, слухав його виступи. Багато часу минуло відтоді, а наче тепер бачу перед собою постать любимого вождя і вчителя трудящих, його привітну посмішку, очі мислителя, виразний жест, чую його голос.

Це було в грудні 1920 року. Делегация колишньої Подільської губернії, в складі якої довелось бути й мені, прямувала до Москви, на VIII Всеросійський з'їзд Рад. Ще в дорозі ми думали, щоб раніше увійти в зал засідань, сісти ближче до трибуни. Річ у тому, що радіопослушачів тоді ще не існувало, а бажання послухати Володимира Ілліча якомога краще, було понад усе. І тому в день відкриття з'їзду ми встали вдовіг і о сьомій годині були вже біля Великої театру.

Нам пощастило: як здумали, так і вийшло. Майже всі подолали зайнятий місця в перших рядах.

О 13-й годині з'їзд почався. Коли обрали його керівні органи, М. І. Калінін оголосив: «Слово для доповіді надається Голзві Раднаркому РРФСР товаришу Леніну».

Всі встали з місць. Бура оплесків спалахнула у залі.

Володимир Ілліч вийшов на трибуну і почав доповідь. Говорив він про зовнішню і внутрішню політику Радянського уряду, про відбудову промисловості і транспорту, впорядкування життя на селі, про план електрифікації Росії. Думки, висловлені В. І. Леніним, розкривали грандіозні перспективи нашої Батьківщини, ставили конкретні завдання, вказували шляхи їх успішного розв'язання. Коли Володимир Ілліч говорив про план ГОЕЛПРО і виголосив «Комунізм — це Радянська влада плюс електрифікація всієї країни», весь зал астав і тривалою овацією відгукнувся на ці історичні слова.

Ми сиділи і мов зачаровані слухали про захоплюючий і далекий план соціалістичного перетворення країни.

Ввечері, збравшись у гуртожитку, подолали обговорювати почуте. І дуже захотілося всім побачитись і розмовляти з Іллічем, запросивши його до нас. Цю справу доручили мені.

Під час однієї з перерв я пішов на сцену і спитав, де можна побачити В. І. Леніна. Мені відповів один з членів президії: «Ось цей товариш вам допоможе». Я підійшов до високої огрядної людини в окулярах. Це був керуючий справами Раднаркому В. Д. Бонч-Бруєвич. Разом з ним ми пішли шукати Володимира Ілліча. Але не встигли пройти й кілька кроків, як побачили, що назустріч нам у супроводі групи товаришів іде Ленін. Бонч-Бруєвич познайомив мене з ним і виклав нашу просьбу.

Володимир Ілліч привітався зі мною і

В. ФЕДОРОВ,
член КПРС з 1917 року

Велич у простоті

спитав: «А коли ваші подояни хотіли б зустрітись?» Я, правду кажучи, трохи розгубився. Хіба могли ми вибрати час для цієї зустрічі?

Побачивши мою розгубленість, Ілліч сказав, що буде у нас сьогодні о 8 годині ввечері.

Великий активний зал колишньої Московської семінарії. Тут разом з делегациями інших губерній розмістилась і наша. Зібрались ми навколо столу і чекали. Я разом з делегатом Шаховим вийшов на вулицю, щоб зустріти Ілліча. Бачимо, до воріт під'їждже автомобіль, відчиняються дверцята, і на тротуар виходить Ленін. Ведемо дорогого гостя в будинок. Ілліч тепло привітався з присутніми і на наше запрошення сіс за стіл. Ми не могли запропонувати йому роздгтися, бо в приміщенні було холодно. Спочатку ніхто не наважувався заговорити першим. Розмову почав сам Ілліч. Він розпитував про життя на селі і детально відповідав на запитання делегатів — селян.

В дохідливій формі, як і під час доповіді на засіданні з'їзду, Володимир Ілліч захоплює розповідав про майбутнє Радянської держави, говорив про важливість застосування електрики в різних галузях народного господарства. Незабаром, сказав він, на полях працюватимуть сталеві коні — трактори. Багато тракторів! Всі сільськогосподарські роботи виконуватимуть машини. У селях горітимуть електричні лампочки.

Ми слухали і дивувалися. Трактор! Що воно таке, ніхто з нас, як слід, не знав. До речі, і трактора ніколи не бачив.

Пам'ятаю, один з делегатів підвівся і з хвилюванням спитав Ілліча: «А що буде, як придуть трактори? Що мені робити з ними?» Ілліч посміхнувся, а потім відповів йому, що роботи вистачить всім.

Ми попрощались з Володимиром Іллічем і провели його на вулицю.

Після цього я вже не сподівався ще раз зустрітись з Леніним. Та ось під час однієї з перерв в засіданні з'їзду я стояв у фойє театру і розмовляв з групою жінок-делегаток. Раптом побачив, що до нас в оточенні товаришів прямує Володимир Ілліч. Він підійшов, привітався і приєднався до нас.

Жвава розмова, можливо, точилася б і далі, але пролунав дзвоник, перерва скінчилась, ми розпрощались з В. І. Леніним і пішли до залу засідань.

З'їзд закінчив свою роботу. Але після заключного засідання чимало делегатів підійшло до сцени. Хто хотів подати заяву чи звернутись до Ілліча особисто, а хто попрощатись з ним. Вирішив підійти і я.

Ленін впізнав мене і поцікавився, чи одержав я матеріали з'їзду. Я відповів по-військовому: «Так точно, одержав», «Гаразд, — сказав Ілліч, — коли повернетесь додому і виявиться, що потрібна буде ще якась література, зокрема, про план ГОЕЛПРО, обов'язково напишіть мені. Ми надішлемо вам багато літератури з цього питання, обов'язково надішлемо». Потискуючи руку, В. І. Ленін додав: «До побачення, будьте пропагандистом електрифікації, товаришу».

Минули роки... Те, про що мріяв Володимир Ілліч, про що говорив він на VIII Всеросійському з'їзді Рад, волею створеної ним Комуністичної партії, зусиллями радянського народу перетворилось в життя. Ми з вами, юні будівники комунізму, — живі свідки торжества великих ленінських ідей. Ось і незабаром ви знову зберетесь на свій комсомольський з'їзд, де з особливим піднесенням пролунає ваш рапорт про виконання Ленінського заповіту, про ваші здобутки у праці і навчанні.

Всіх здивувало рішення Валентини Жук.
— Іду працювати токарем.
— Валу, а інститут? Ти ж з золотою медаллю школу закінчила!
— Буду працювати і вчитись, — відповіла вона.
Нині Валентина студентка заочного відділення Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Навчання не заважає їй успішно працювати в механічному цеху дошкільського райвідділення «Сільгосптехніки». Її портрет — на районній Дошці пошани.
Фото П. АРЧИКОВА.

ФОТОВИСТАВКА «АПН-69»

В Агентстві преси Новин відкрито чергову щорічну фотовиставку «АПН-69». На ній представлено біля 300 робіт 64-х фотокореспондентів. Це вже сьома виставка АПН. За традицією фотожурналісти Агентства підводять підсумки своєї роботи за минулий рік.

В Ульяновську, Казані, Ленінграді, Шушенському, Красноярську, Розліні побували аленовці з фотоапаратами в перед'ювілейному році і відтворили в своїх знімках сьогоденне життя історичних місць, зв'язаних з життям і діяльністю Володимира Ілліча Леніна. Природно, що ці знімки зайняли провідне місце в великому потоці фотографій, які направили Агентство в 1969 році за кордон, і знайшли своє відображення в експозиції виставки. Кореспонденти Агентства показують у своїх фотографіях перетворення в життя ленінських ідей на всій величезній території Радянської країни.

На виставці демонструються знімки фотожурналістів АПН із багатьох зарубіжних країн, в яких вони побували. — Геннадій Шербаків і Льва Носова із ДРВ, Валерія Шустова із Індонезії, Бельгії і США, Михайла Кудашова із Марокко, Юрія Абрамочкина із Чехословаччини та інших.

Багато на виставі «АПН-69» фотонарисів і репортажів, які займають все більше місця у творчості фотожурналістів АПН.

Нові в цьому році — кольорові знімки, надруковані в діапозитива на спеціальній папері-платівці. Над створенням кольорових діапозитивів зараз працюють майже всі кореспонденти АПН — в центральному апараті, і на периферії.

На фото: буде ГЕС на Ілі.

Фото Г. БУДКЕВИЧА.

ДЛЯ ЖИТТЯ

Літературно-творчий гурток Інституту провів вечір поезії, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. На вечорі звучали поезії Гарсіо Лорки, С. Єсеніна, В. Маяковського. Перед присутніми виступили початкуючі поети Олександр Тисичний, Григорій Комаров, Гліна Короненко, член молодіжної літературної «Спілки» Євген Железняков, член обласного літературного об'єднання Нуржан Таїрбергенів.

О. ШВЕЦЬ,
Л. ЮДЕНКОВА,
студенти педінституту ім. О. С. Пушкіна,
М. Кіровоград.

ПОКЛИКАННЯ

Валентина Ляшенко — дипломований інженер. Вищу освіту одержала в Кіровоградському Інституті сільськогосподарського машинобудування без відрилу від виробництва. Зараз працює в першому механоскладальному цеху заводу.

З трих нр, як одержала диплом і стала працювати на заводі «Червона зірка», минуло чотири роки. Її творча біографія починалася, як вона вже розробила і практично здійснила свою одну із перших раціропозицій: тримісне пристосування для зенкерування шайб СТА-100 до спіалки СУК-24А. Зараз ці шайлки, як застарілі, зняті з виробництва. А тоді мороки з ними було доволі. За планом їх необхідно було випускати 60 тисяч на рік. А на складання кожної треба кілька десятків шайб, стільки ж запчастин. А всього на рік — 2 мільйони 500 тисяч штук. Ось тут і увійти, що це була за робота і скільки часу в робітників вона відбирала.

Після довгих роздумів над цією проблемою Валентині вдалося винайти оригінальне пристосування, на якому за одну установку свердлувальник став обробляти сразу три шайби.

Пропозиція дала значний економічний ефект, вивільнила для третини робітників, зайнятих на обробці деталей, можливість умови праці.

Це був перший успіх молодого інженера, який приніс їй асаєнітист у своїх силах, подяку робітників і повагу в колективі.

А за цим послідувала раціропозиція на нову конструкцію пристосування для свердлування отворів в деталях до вузловолуваичів модернізованої кукурудзяної спіалки. Стара конструкція

допускала багато браку і була малопродуктивною. Потім ще були раціропозиції. А всього за чотири роки їх подано п'ять і впроваджено у виробництво більше дев'ятнадцяти. Це дало економію в сумі 28 тисяч 287 карбованців.

Зараз Валентина виконує обов'язки секретаря науково-технічного товариства цеху, керує на механічній дільниці школою досвіду комуністичної праці.

В числі трьох кращих інженерів-раціоналізаторів вона рекомендована на навчання в Московський інститут патентознавства. А після закінчення інституту — пошука молодого раціоналізатора не закінчатись. Вони триватимуть. Бо жити для Валентини Ляшенко — означає творити.

В. БАРАМБА.

м. Кіровоград, завод «Червона зірка».

Я ЧОМУСЬ

раніше вважала, що комсомольцем може бути кожна молода людина, яка досягла чотирнадцяти років. Ну, звісно, крім цього, треба добре вчитись (якщо ти в школі), виконувати норму (якщо на виробництві), добре себе поводити. З такими переконаннями я прийшла на перше заняття гуртка «Наш Ленінський комсомол». Керівник його — Фаїна Давидівна Прокопець — зразу у нас запитала:

— Хто має право бути комсомольцем?
— Ми всі переглянулися. Але вона не чекала, доки хтось із нас наважиться піднести руку.

— Комсомольцем, — мовила вона, — може бути лише чесна, принципова, добросовісна в усіх відношеннях людина, яка завжди допомагає товаришу, виручить його. А коли треба, скаже йому правду у вічі, хай навіть гірку. Комсомолець повинен жити за нашим моральним кодексом, завжди і всюди бути людяною в найширшому розумінні.

Цілий урок розповідала вона нам про це. Я задумалась. А чи маю я право на високе звання ленінця? Почала, мов книгу, гортати сторінки пам'яті. З математики я мала трійку. Минулого року, перед самим початком

занять, пішла, не спитавшись нічого, з уроку праці. Правда, не обійшовся цей вчинок безслідно. Григорій Володимирович, наш класний керівник, «вийшов із себе»:

— Та як ти тільки могла самовільно залишити урок? Хто тебе так учив?

Я готова була крізь землю провалитись. А він все вичитував і вичитував мене. Кінчилось тим, що ще й батьків моїх викликав.

Я розсердилася на нього. Але зараз, якби мене спитали,

багаття, так, як і ми, підібравши під себе ноги, сгорбавши голову. Наш клас найкраще справився із воєнізованою грою саме тому, що Григорій Володимирович в усьому нам допомагав.

А якщо потрапить із нас хтось у біду, залишить він без уваги? Ніколи в світі. Ось як це я (та хіба тільки я!) люблю свого класного керівника, хочу бути схожою на нього.

Так от. На друге заняття гуртка «Наш Ленінський

значить гідний звання комсомольця.

Я ж після того випадку почала по-іншому жити. Коли раніше дивилась на різні доручення як на щось необов'язкове, то зараз... Мені навіть соромно за себе. Адже виконання доручення це і є те, що ми називаємо так коротко — дисципліна, ретельність. То ж коли мені, Людї Матвієнко і Тані Теніченко доручили підготовку до тематичного вечора, ми взяли з усією відповідальністю. Уже склали план, готуємо сценарій, визначили виступаючих, учасників концерту.

А ще мені дуже приємно від того, що я одне доручення вже виконала. Декілька моїх однокласників взялись шпигувати фізичний прилад для учнів Андрусівської середньої школи, з якими ми дружимо. Але для цього потрібна була спеціальна фанера. В магазині її не дістанеш. А де ж іше? Я нікому нічого не говорила, але дістала. Якби ж я була щаслива, коли і хлопці, і дівчата подякували мені.

Тепер я знову почала відвідувати гурток. Ми вже вивчили біографію Леніна, Статут, вивчаємо, поточну політику. Ось-ось нас будуть приймати у члени Спілки.

Наташа ЧЕРТКОВА,
учениця 9-А класу
Кіровоградської СШ
№ 14.

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

З ЧОГО ПОЧИНАЄТЬСЯ РЕТЕЛЬНІСТЬ?

на кого я хочу бути схожою, я б без вагаль сказала б:

— На Григорія Володимировича Осипенка — нашого історика, класного керівника.

Чому? Бо він в усьому відповідає вимогам, які пред'являються комсомольцям. Я вже згодом зрозуміла, що коли він мене перевищував — це не було схоже на приниження. Він, звісно, підвищеним тоном говорив зі мною. Але інакше він не міг. Мій вчинок образив його до глибини душі. За нього він сам хвилювався. А пізніше скільки разів допомагав мені, коли бачив, як щось не виходило чи важко дається. У поході, який ми організували під час канікул, Григорій Володимирович був схожим на учня. Співав разом з нами, заводив ігри, збирав хмиз для

комсомолу, я не пішла.

— Що трапилось? — запитала у мене Фаїна Давидівна.

— Я ще не готова, — відповіла я.

І це не було позою. Мене справді іла совість. Щоб бути комсомольцем, мало лише знати Статут, біографію Леніна. Треба, щоб людина проаналізувала своє життя і сама себе запитала: «А чи маеш ти право бути ленінцем?» І якщо ти сам собі зможеш відповісти ствердно —

В. ЦВЯХ, Р. ТУРБАЛІ

ЛЮДИ ЧАС ПОДІЇ

В СІМ'І ВОЛЬНИЙ, НОВИЙ

«УЧИТЕСЯ, БРАТИ МОЇ...»

СПЕРШУ це була звичайна біла кімната. З широкими світлими вікнами, із запахами фарби і медяних трав. Бо коли прочинилися кватирки — до кімнати заходили сад і поле. Діти гасали шкільним подпир'ям, довгими коридорами, інколи й сюди проскрипували двері, але зараз же зачинялися з гуркотом — пуста! Ані парті, ані квіточки на підвіконні, тільки чотири білі стіни. Одного разу біля дверей спиналася Катерина Іванівна. Ій назустріч, з класним журналом під рукою, поспішав директор школи Марат Архипович.

— Не терпиться? — посміхнувся Гаврилов.
— Вгадали, Марате Архиповичу.
— Зачекайте трохи, до квітень зачекайте.

— То, може, хоч...
— Добре, вішайте.

Знову дівчата бігали коридорами, знову з гуркотом відчинялися і зачинялися двері. А коли скригнули до цієї кімнати, не подалися назад, як до бувало раніше, застигли, стисли. З-поміж голубуватих вікон, прямо на смугу прощених дверей дивилися суворі і добрі очі Кобзаря. Діти спершу аж розгубилися, а потім подалися гірчачами до своїх класів. Хтось вже довідався, що в цій кімнаті буде музей Тараса Григоровича Шевченка.

Збиралася в гурт старшокласники.

— Музей? Ге-е-е, то просто неможливо!

— Єдиний портрет... книжки... ілюстрації... Хіба це можна назвати музеєм?

Хвилювалася і вчителька літератури Катерина Іванівна Семеско. Де взяти експонат, як зробити так, щоб музейна кімната стала однією з найзатишніших в школі? І знову її сумнівні розмови Марат Архипович:

— Не падайте духом, колего! Діти, чуєте, діти все зроблять...

І Катерина Іванівна почала з елементарного. Поганоюла з вчителями, комсомольцями, піонервожатую.

Створила раду музею з кількості одинадцяти чоловік. До ради ввійшли кращі учні — Наташа Гарба, Анастолія Гриза, Володя Рижаків...

Через кілька днів портрет Кобзаря вже не був самотнім. Семиклас-

ник В. Рижаків виготовив макет хати Т. Г. Шевченка, а М. Халаяко, теж із сьомого, за допомогою пластліну, трави, паперу відтворив образ поета, коли той перебував у заслання. З'явилися й інші макети, виготовлені руками учнів — українська хата 19-го століття, ілюстрація до поезії безсмертного Тараса «Село неначе погоріло» тощо.

ЦЕ БУЛО чотири роки тому. Зайдіть до музею сьогодні — відпочинете душею і серцем, всім єством поринете в світ невмирущих образів Кобзаря. З вами гомонітиме Гонта і Катерина, вогненні строфи поведуть вас у гарячі піски Кос-Арау, чумацькі вози скриптимуть на курних дорогах, а над усім — суворі і добрі очі Кобзаря засійють у душу добрі зерна...

Дітвора, мов зачарована.

Бо то не просто музейна кімната — святиня.

— Учїтеся, брати мої, думайте, читайте...

І дрібно-дрібно кліпають віки Галі Кошуби. Вона щойно принесла до Кобзаря рюшник. Сама вишивала. Добирала найкращі барви, найтоншими тонами мережила полотно.

І УЗЕВНУ кімнату Т. Г. Шевченка М. Бобринської школи-інтернату створено не тільки для екскурсій, окремих відвідувачів. Тут даються уроки літератури, читаються лекції, шановуються кращі учні. В кімнаті в навіть почесний стіл імені Шевченка, за котрий мають право сідати лише відмінники навчання. Ми познайомилися також з директором музейної кімнати.

— Василь Загрібчук, — відреккомендувався кременезький хлопчина, восьмикласник. — Шкода, що незабаром доведеться здавати ключа...

Видко, до душі була Василю ця громадська посада. Але що робити — закінчує школу... На урочистій лінійці, коли цвістимуть сади

і трави, передить він ключ в надійці руки.

На пропання що раз заходимо до музейної кімнати. Яюсь по-новому відкривається вона для нас вгору.

Продумано кожну деталь, кожну експонат — на своєму місці. На столі сафетки з вишиваною людською мудрістю: «Тарасів Кобзар — для народу великий дар».

«Тараса думки будуть жити віки» і т. д. На підлозі — килим з українським орнаментом. Недалеко від дверей помічаємо привабливий зразок старовинної вишиваної блузки. Запитливий погляд на Василя Загрібчука, і через якусь мить перед нами — семикласниця Наташа Гарба. Не власною персоною. Впливає з розповіді.

Поїхала якусь Наташа погостювати до бабусі. Стара відкриває скриню, почала показувати вичиті сий ще дівочий одяг.

— Ой, бабуню, яка гарна блузка!

— В ній я лише до церкви ходила, коли молодію була... А потім на весілля одягала.

— Подаруйте, бабуню, для школи.

— Ніколи! — строго відказала баба.

— Та це ж для музею...

— Гд? — не второпала стара.

— Для кімнати-музею Тараса Григоровича Шевченка.

Бабуся всімкнулася безліччю зморшок.

— А не ошукеш?

— Чисне поперське.

— Ну, гаразд. Для Шевченка віддаю.

От що значить ім'я великого сина, дідово народного, справді безсмертного!

Є в музейній кімнаті і дрібнеча землі з могили Кобзаря. Вона, нби живий шматочок серця, пульсує, ритмічно пліне в молодих жилах юних нащадків Тараса.

В. ЮР'ЄВ.

М. Бобринець.

БЕЗСМЕРТНИКИ

Ви йдете Шевченківською вулицю... І в будні, і в свята зявлять бачити її гомінкою.

Біля пам'ятника Кобзареві, який стоїть у сквері, гомонить дітвора. Поет з п'єдесталу охоплює поглядом зелен-місто, оповите синім серпанком неба.

До пам'ятника підходять туристи. Екскурсовод розповідає про великого сина українського народу, проте, що багато його творів театралізовано на сцені музично-драматичного театру ім. М. Л. Кропивницького...

Гортаю сторінки Єлисаветградської газети «Известия», 9 березня 1920 року надрукована постановка революційного комітету Єлисаветградського повіту. Саме цього дня по нинішній вулиці Шевченка (тоді вона називалася Петрівською) проїшла велика колона червоноармійців, робітників, селян, що приїхали на возах з навколишніх повітів, на честь роковин з дня народження Т. Г. Шевченка. На мітингу, влаштованому ревкомом і відділом народної освіти, всі дізналися, що Петрівська вулиця і сквер на ній перейменовуються на ім'я Кобзаря.

А в наступному номері цієї ж газети великими літерами написано Шевченкові слова: «Учїтеся, брати

мої! Думайте, читайте, і чужому навчаєтесь — свого не пудайтеся».

А далі ціла низка матеріалів, присвячених народній освіті, ліквідації безграмотності.

З ім'ям першого українського революціонера-демократа пов'язано існування тоді в Єлисаветграді Балківської культурно-просвітньої громади ім. Т. Г. Шевченка.

З газетних рядків «Известий» довідуємося, що товариством на Балці 8 серпня було влаштовано виставу-концерт, поставлено драму самодіяльного автора Т. Даренка.

Драма «За волю і правду» викликала у присутніх велике захоплення.

В замітці Т. Моклечдаса написано, що це товариство на Балці можна назвати «апостолами правди й науки», про які мріяв Кобзар. Хто знає, скільки проіснувало це товариство, хто ним керував? Це справа дальших пошуків і досліджень. Відомо, що в культурно-просвітній громадзі видавався журнал «Тьма й світ», де друкувалися вірші, оповідання. До серпня 1920 року їх було випущено п'ять. Більшість там місцевих творів підписувались псевдонімами.

В основному номери журналу приурочувалися літературним святкам. Ось що пише невідомий гро-

мадянин Балки в газеті «Известия» від 23 грудня 1920 року:

«14 листопада було святкування у Балківському товаристві ім. Шевченка пам'яті українських поетів Котляревського, Сковороди, Гайбана. Силами товариства поставлено п'єсу «Наталка Полтавка» І. Котляревського. Було 400 чоловік. Працьо товариство не покладаючи рук».

Просвітитель організували хатичитальні, виступали з лекціями.

Дуже цікавим і особливо потрібним заходом вважали проводи хлопців в армію. Товариство розробило спеціальну програму. На першій вказував обов'язково співати «Інтернаціонал» і шевченківський «Заповіт».

Газета «Известия» ставила в приклад роботу Балківського товариства робити іншим робітничо-червоноармійським клубам.

Правдиве слово Т. Г. Шевченка, його невмирущу поезію популяризувала Балківська громада.

М. ЛИТВИНЕНКО,

студент Кіровоградського педагогічного інституту.

Вчора Шевченківській вулиці сповнилося 50 років. І якщо коли-небудь побачите свого дідуся, який із задумом дивиться на відкрите чоло поета-кобзаря, чи стареньку селянку-стенівчанку, яка кладе до підпіджки пам'ятника пучок безсмертника. — то шана велика Шевченкові. Скронним пучком безсмертника для поета була і робота Балківського товариства просвітителя.

Танець «Тополька» у виконанні танцювального ансамблю «Колос» Кіровоградського заводу «Червона зірка». Фото В. КОВПАКА.

(Продовження. Початок в газетах за 28 лютого, 3 та 5 березня).

— У нас німці і австрійки господарюють, а дехто з наших їм допомагає, — зітхнула мати. — Лозинську по м'якому місцю прививають покору і пубов до нового порядку. Але не так, як наші пани, а по-культурному, під музику. Он в Суботцях, розповідають, зігнали всіх, включили грамофон, а потім по одному через лавку і — шомполами, шомполами.

— А в Глодосах на початку року петлюрівці червоноармійців живими закопали в землю, — вставив Іван. А через хвилину знову: — У нас стільки батьків-атаманів різних розвелосся, що й не запам'ятаєш.

— Та ти, я бачу, вже теж в дечому розбираєшся, — здивовано протягнув Костя, уважно придвигуючись до 18-річного брата.

— Не маленький же, — зобидився Іван.

— Ну добре, не сердься. Дістань мені краще газет. І свіжих, і за минулий час. Хочу і я розібратися, що у вас тут і як.

Повернувшись через кілька годин, Іван поклав перед Костею пачку газет. Свіжою була тільки «Трудова жизнь»¹⁾. Правда, не такою вже й свіжою, а дводенної давності — за 10 жовтня 1918 року. З неї Костя і дізнався, що на заводі Ельворті, де він працював до служби, страйкують ливарники, обурені тим, що адміністрація викинула на вулицю десятки їх товаришів.

«Порядки, як і за царизму», — подумав з гіркотою, читуючись далі у повідомлення про те, яку матеріальну допомогу страйкуючим подали робітники заводу Бургарта, члени кооперативу «Освіта» та інших організацій.

Більше нічого, щоб заслуговувало на увагу, не було, і Костя почав переглядати старі газети.

«Голос Юга»²⁾ за 5 березня 1917 року повідомляв:

«На вулицях небувало пожевавлення... біля контори газети «Голос Юга» тисячний натовп чекає випуску телеграм. О п'ятій дня з'являється височайший маніфест про відречення государя від престолу, зустрінутий населенням з великим спокоєм...»

На вулицях зовсім незнайомі люди поздоровляли один одного.

Костя підняв голову. Брат Іван сидів мовчки проти вікна. До нього звернувся:

— Точно так і на флоті було.

— Ти про що, Костя?

— Та про це ось, — підкреслив підтем останні слова повідомлення. — Обіймали один одного, поздоровляли. Корабель, як в штурм, ходором ходив.

А через якийсь десяток хвилин знову коментував, на цей раз квітневий «Известия»³⁾.

— Тут от робітники заводу Ельворті обурюються розпорядженням українського улововаженого Базилевича зняти червоний прапор з думи. Правильно обурюються і правильно пишуть, що «червоне знамено — це символ революції, символ великого царства майбутнього, царства справедливості, рівності і братерства». На флоті зразу після Лютневої революції почалася боротьба за те, якому прапору на шоглі розвіватися. Поглянеш — червоний. Значить, за більшовицької команда. Жовтоблакитний — верх взяли українські буржуазні націоналісти. А на одному з кораблів якусь замість прапора підняли мужицькі постолі.

Довго сидів Костянтин, гортаючи газети, вивчаючи обстановку. А ранком подався в місто встановлювати контакти. На Двірцевій зустрів товариша по заводу Петра Черкасова.

— Яким вітром закинуло? Надіюся ти не в гайдамаках? — привітав Петро.

— До матері в гості приїхав, — ухилився від прямої

відповіді Чеклов, бо не знав, хто він тепер, Петько Черкасов.

Петро теж не квалівся розкриватися. Скупо розповідав про події в місті. А потім чомусь запитав:

— Ти ж в Чорноморському флоті служив?

— А чого ти питаєш?

— Дивуюсь, що в солдатському.

— Нічого дивуватися, зносилася моя матроська форма, нап'явив, що зумів дістати.

— Може й так. А в нас у місті недавно був один загін чорноморців. Полупанов у них командиром.

— Хто?!

— Полупанов. Так наче. Ну чого ти очі на мене витріщив?

— Так ми ж з ним разом служили. То знаєш яка людина! Золото. Розкажи, де ти його бачив, який він.

— А що тут розповідати. На мітингу бачив. Там он вище базару на площі він виступав про резолюцію. Нагнавши жаху нашим контрреволюціонерам і розстрілявши плани Маруськи Никифорової, покотив бронепоездом далі.

Петро явно не хотів астрявати в тривалу розмову. І Костя незабаром з ним попрощався. В цей день він зустрів ще кількох знайомих. І хоч знайти шляхи до підпільного революційного комітету йому не вдалося, але відчув, що він є і діє. Йому навіть сподобалося, що за день не зумів розшукати режком. Значить вміло конспірувалися.

«Треба і собі бути обачнішим. А то ледь до гайдамаків не потрапив. Якби отой майстрів виродок у гайдамацькій формі не був на підліт-

В. ЯБЛОВЕВ.

ку, він неодмінно помітив би і здав би обов'язково, як батька гачкою на смітників вивіз», — думав Костя, повертаючись пізно ввечері додому.

ТІЛЬКИ взявся за ложку, як прикладами почали гатити у двері. Тихо наказав зблідлій матері: «Не відчиняйте» і вискочив у вікно. Ноги ще не дістали землі, як важкий приклад пройшовся по зубах і відкинув до стіни. Здоровенний гайдамака став над Костею. Чеклов виплюнув вибиті зуби, випустив обойму з пістолета прямо в череву і подався в темноту. Кілька куль просвітлили над головою, але, на щастя, не зачепили.

Забіг до Кузьми Микитенка. З ним подалися на Петропавлівський цвинтар. Облужували склеп. Кузьма допоміг пожухлої трави назбирати, влаштувати ложе. Там кілька днів днював і ночував Костя. Попереджений Кузьмою, Іван з великою обережністю доставляв їжу.

А якусь ввечері, коли підпий гайдамаки гомонили з дівчатками, Костя захопив коня і подався з Єлисаветградом на Вознесенськ. Подався у ніч, у темні, щоб вернутися переможцем ясного дня.

(Далі буде).

1) «Трудова жизнь» — місцева газета меншовицького напрямку, видавалась у 1918—1919 роках.
2) «Голос Юга» — місцева буржуазно-націоналістична газета, видавалась у 1905—1910 роках.
3) «Известия» — орган Єлисаветградської Рзди робітничих, селянських та (солдатських) червоноармійських депутатів, видавалась в 1917—1921 роках.

НА КИЛИМІ — СІЛЬСЬКІ БОГАТИРІ

Два дні в Новоукраїні тривали змагання особисто-командної першості обласної ради ДСТ «Колос» з вільної та класичної боротьби. Два дні на помості виборювали призові місця борці різних вагових категорій. Змагалися команди Новомиргорода, Бобринця, Олександрії, Новоукраїни, Кіровограда.

Першими почали поєдинки борці вільного стилю. Лідерство одразу захопили спортсмени Новомиргорода. Успішно виступили В. Конопат, Л. Нестройний, В. Лебідь. Уболівальників захопила майстерність другорозрядника з Добровеличківки М. Федосєва. В усіх поєдинках він вийшов переможцем.

В командному заліку першими були спортсмени з Новомиргорода. Друге і третє місце поділили між собою борці з Добровеличківки та Олександрії. В особистій першості перемогли М. Федосєв, В. Лебідь, Л. Нестройний. Вони зайняли відповідно перше, друге і третє місце.

Впертою була боротьба борців класичного стилю. Спортсмени Новоукраїни і Бобринця демонстрували добрі фізичні і класичні якості. Та успіх чекав господарів спортивного залу. Першорозрядники Юрій Зінов'єв і Анатолій Митронов принесли команді найбільше очок.

Не знаходив собі рівних майстер спорту з Світловодська В. Трофименко серед борців важкої ваги.

Загальнокомандну перемогу здобули новоукраїнці. Вони відірвалися від своїх найближчих суперників — команди Бобринця на 6 очок. Третє призове місце зайняли борці з Олександрії.

Переможцям вручили кубки і почесні грамоти обласної ради ДСТ «Колос».

С. БРОВЧЕНКО,
наш позаштатний кореспондент.

КОМСОМОЛЬСЬКІ організації області, включившись у Всесоюзний огляд спортивної та оборонно-масової роботи, нині активно готуються до здачі комсомольцями і молоді екзамену з фізичної та військово-технічної підготовки. Юнаки та дівчата здають заліки, які стали своєрідною пробою сил перед цим екзаменом.

КОМПАНІВКА. 2222 комсомольців району перевірили свою майстерність на бойових доріжках стадіонів в спортивних залах, колгоспних та шкільних тирах. Пожвавили роботу 28 стрілецьких секцій, в яких нараховується 355 спортсменів. У 37 секціях за новозовою програмою тренується 595 легкоатлетів.

Районний комітет комсомолу провів три семі-

ІДЕ ВСЕСОЮЗНИЙ ОГЛЯД СПОРТИВНОЇ ТА ОБОРОННО-МАСОВОЇ РОБОТИ

нари секретарів комсомольських організацій, інструкторів по спорту та викладачів фізкультури шкіл. Ці активісти обговорили питання про проведення спортивного заліку.

НОВОУКРАЇНКА. Комсомольські та фізкульт-

майстерність 280 спортсменів.

За час проведення огляду в районі було влаштовано 8 змагань з автомобільного спорту. На них стартувало 260 юнаків та дівчат, 91 з них — стали спортсменами — розрядниками.

А у радіогуртках та стрілецьких секціях нині нараховується 1287 комсомольців та молоді. Діє пункт військово-технічної підготовки, де навчаються майбутні воїни.

Останні змагання — з кульової стрільби, 468 спортсменів (з 3058) виконали розрядні нормативи. А перед цим демонстрували своє вміння 142 спортсмени-радісти. І знову число розрядників збільшилось на 49 чоловік.

Зросло число значків. Норми комплексу ГЗБ виконали 355 комсомольців.

СВІТЛОВОДСЬК. В десяти спортивних залах, на легкоатлетичному манежі, на двох лижних базах готуються до складання екзамену 2869 юнаків та дівчат району. З ними

працюють 205 громадських інструкторів по спорту. Перевірка майстерності фізкультурників введена з таких нормативів: біг на 100 метрів, стрільба з дрібнокаліберної гвинтівки, стрибки у висоту та довжину, метання гранат. 256 членів товариства відвідують заняття 15 технічних гуртків.

На черзі — змагання з плавання (відстання 100 і 300 метрів).

Найкраще налагоджена справа з підготовкою до складання екзамену в комсомольських організаціях заводу залізобетонних конструкцій та виробів (секретар В. Оніщук), в колгоспі імені ХХІ з'їзду КПРС (секретар М. Козаков), в школі-інтернаті № 1 (секретар О. Артеменко).

480 учнів Дмитрівського сільськогосподарського технікуму Знамянського району відвідують курси з цивільної оборони. Заняття з комсомольцями веде вчитель фізкультури Станіслав Піжов.

Фото М. Висоцького.

Пахомова і Горшков — чемпіони світу

ЛЮБЛЯНА, 6 БЕРЕЗНЯ. (ТАРС). МОСКОВСЬКІ ФІГУРИСТИ ЛЮДМИЛА ПАХОМОВА І ОЛЕКСАНДР ГОРШКОВ ВПЕРШЕ СТАЛИ ЧЕМпіОНАМИ СВІТУ З СПОРТИВНИХ ТАНЦІВ НА ЛЬОДУ.

ВЧИМОСЯ МУЖНОСТІ

Шість піонерських загонів Павлівської середньої школи Світловодського району взяли участь у військовій грі «Зірниця». Її тут уже влаштовують четвертий раз.

Підготовкою до гри керували організатори позакласної роботи В. Донець і старша піонервожата школи Л. Стрельченко. Командирами загонів були Анатолій Коноград та Леонід Неводничий. Редактори стіннівок, розвідники, стрільці, зв'язники, сапери, моряки, прикордонники, піхотинці, льотчики, сап'ятари, поварі — всі отримали бойове завдання «військового штабу».

Військову підготовку проводили пієфн, фізкультури активісти школи та загонні вожді.

І ось відбувся парад. Красива форма, емблеми, зброя привертали увагу тих, хто прийшов подивитись на шеренги юнарийдів. Проведено строївий огляд. Здали рапорти ланкових. Вони вручили керівникам воєнізованої гри альбом з рапортами клубу інтернаціональної дружби, тимурівських команд. А потім звучали строївий пієні. В кожному загоні своя пієня: «Орлята», «Танкісти», «Пієня прикордон-

„Зірниця-IV“

ника», «Червоноармійська» та інші.

На параді юнарийдів були присутні учасники Великої Вітчизняної війни, ветерани місцевого колгоспу, вчителі. Всі з задоволенням відзначили майстерність юнарийдів під час парадів.

А потім — воєнізована гра. Організований збір, похід з прапором на засіджене «бойове» поле. Класи «А» першими зайняли висоту і тримали оборону. Класи «Б» брали штурмом висоту. Діяли розвідники. Нарешті, розпочався «біє». Рвалась «зієня», «гранати», строчили «кулемети». А в цей час парилась солдатська каша, випускались бойові листівки.

Трохи стомлені, засніжені, але баєборі юнарийдів зібравшись після закінчення гри коло польової кухні. Там їх частували солдатською кашею, сухарями і чаєм.

О. ЄРЕМЕНКО.

Бердиськ, Запорізької області. Учнієня дитячо-юнацької спортивної школи № 1 Олена Саморук виконують вправи з обручем.

Фото О. КРАСОВСЬКОГО (Фотокорієнка РАТАУ).

ДЕСЯТИКЛАСНИЦЯ Липняцької середньої школи Добровеличківського району Людмила Музичук обрала собі спеціальність кондитера і просить дати адресу Кіровоградської кондитерської фабрики. Ось вона: вул. Компанійця, 54/55.

«Дорога редакція, — пишуть нам робітники заводу «Червона зірка» Л. Лук'яничков, І. Гуржин, В. Шевцов. — Ми працюємо і вчимося в технікумі сільськогосподарського машинобудування. Деякі товариші, які працюють на інших підприємствах, твердять, що учням шкіл робітничої молоді, вечірніх відділень технікумів і вузів адміністрація повинна надавати планову відпустку в той час, коли немає занять. Пояснить, будь ласка, чи є стосовно цього якісь постанови».

На запитання робітників ми попросили відповісти інспектора відділу кадрів заводу «Червона зірка» Г. О. Куриленко. Вона повідомляє: «Спеціальної постанови на такі випадки немає. Особисто я вважаю, що було б доцільно надавати планову відпустку учням шкіл робітничої молоді, студентам саме в період перерви між заняттями, тому що в інших випадках відпустка буде використана не раціонально. Гадаю, адміністрація цехів, заводу має піти назустріч молоді, яка вчиться».

Вже другий лист редакція одержала від Валентини Марченко з села Якимівки Добровеличківського району. Дівчина хоче стати актрисою, але сумнівається, чи не зрадить вона цим професію хлібороба. Гадаємо, країні потрібні всі професії, і ставити питання про почесність з них не варто. Зараз Валя запитує, чи є в Олександрійському культурно-освітньому училищі акторський відділ. На жаль, немає, але ми повідомляємо адресу ближчого з училищ: м. Дніпропетровськ, вулиця Глінки, 11.

Хвилюючі дні наступають для випускників восьмирічних і середніх шкіл області. Валя Милуєнко

з с. Комінтерн хоче після закінчення школи стати водієм трамвая, але не знає, як здійснити свою мрію. На жаль, в Кіровограді немає трамвайного управління, але водіїв тролейбусів готує Кіровоградське тролейбусне управління, що міститься по Великомихлівському шосе.

«Адресат вибув». З такою поміткою мені повертаються листи, адресовані в кіровоградський магазин «Турист». Адже це не одна людина, а цілий колектив. Хіба листонші не можуть знайти магазину? Дорога редакція, прошу, допоможіть, дайте точну адресу «Туриста».

Це пише з Долинського району Микола Бондар. Повідомляємо адресу: м. Кіровоград, вул. Карла Маркса, 51.

з с. Комінтерн хоче після закінчення школи стати водієм трамвая, але не знає, як здійснити свою мрію. На жаль, в Кіровограді немає трамвайного управління, але водіїв тролейбусів готує Кіровоградське тролейбусне управління, що міститься по Великомихлівському шосе.

«Адресат вибув». З такою поміткою мені повертаються листи, адресовані в кіровоградський магазин «Турист». Адже це не одна людина, а цілий колектив. Хіба листонші не можуть знайти магазину? Дорога редакція, прошу, допоможіть, дайте точну адресу «Туриста».

Це пише з Долинського району Микола Бондар. Повідомляємо адресу: м. Кіровоград, вул. Карла Маркса, 51.

Новий титул чемпіонки Європи

ЧЕЛЯБІНСЬК, 8 березня. (ТАРС). Чемпіонка СРСР і Європи з швидкісного бігу на ковзанах Ніна Статкевич з Ленінграда додала до своїх титулів сьогодні й звання переможниці зимової Спартакіади народів РРФСР, вигравши на катку «Локомотива» забіг на 1500 метрів — 2 хвилини 23,8 секунди.

Срібна нагорода дісталась Тетяні Шелеховій з Києва — 2:25,3.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

БЕРЕДА. 11 березня. Перша програма. 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 9 класу. «Боротьба за встановлення Радянської влади на Україні». (К). 12.10 — «Тарас Шевченко». Художній фільм. (К). 16.45 — Кіноленінград. «В найстерні художника». (Кіровоград). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Ідея і справи Леніна — безсмертні». (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передач. (К). 18.05 — Для школярів. «Жайворонки». Музична програма. (М). 18.30 — «Ленін і наш край». «З іменем Леніна». (Кіровоград). 18.55 — Оголошення. (Кіровоград). 19.00 — «Без боротьби немає перемог». Художній телефільм НДР. III серія. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — «По ленінських місцях». (М). 21.45 — «Щит і меч». «Триказяю вижити». II серія. (Кіровоград).

Друга програма. 18.30 — «Золоті ключі». (Львів). 21.45 — «Поетичні рядки». (К). 22.00 — «Тараска». Гумористична ви-става. (Одеса). 23.00 — Телевісті. (К).

ЧЕТВЕР. 12 березня. Перша програма. 11.30 — Телевісті. (К). 11.40 — Телефільм «Віткіч». (К). 12.25 — Баскер-такль. (К). 16.35 — Для дітей. «Пролісок». (Кіровоград). 17.00 — Наша програма. (Кіровоград). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — Голубий екран-школярям. «Л. Н. Толстой». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.05 — Для школярів. «Відгукись, син полку». (М). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. Політикоідея соціалізму. «Загальна криза капіталізму і його поглиблення на сучасному етапі». (М).

19.00 — «Без боротьби немає перемог». Художній телефільм. IV серія. (М). 20.20 — Реклама. (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Міжнародний огляд. (К). 21.45 — «Щит і меч». «Оскарженію не підлягає». 3 серія. Кіровоград). Друга програма. 17.15 — Кіноархів. «Розмова після фільму». (К). 21.45 — Українське колоритне телебачення. «Мелодій весни». (К). 22.45 — Підсумки зимової Спартакіади народів РРФСР. (М). 23.30 — Телевісті. (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

ПОГОДА
Вдень 10 березня на території області і міста передбачається мінлива хмарність без опадів. Вітер південно-східний, дуже сильний, часом штормовий. Температура повітря — по області — від мінус 2 до 2 градусів тепла, по місту — 0-2 градусів морозу.

11-12 березня передбачається невелика хмарність без опадів. Вітер східний, дуже сильний. Температура повітря: 11 березня вночі — 4-9 градусів морозу, 12 березня вночі — 0-5 градусів морозу.